

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ (του Δημήτρη Κωνσταντακόπουλου)

Πως η φαντασίωση του Δ', «οικονομικού» Ράιχ, καταστρέφει την Ελλάδα, την Ευρώπη και την ίδια τη Γερμανία.

Η Γερμανία βρίσκεται σήμερα στο κρισιμότερο σημείο της ιστορίας της.

Θεωρητικώς τουλάχιστον, έχει ιστορική ευκαιρία να αναδειχθεί σε «δημοκρατικό», «καλό» Ηγεμόνα της ηπείρου, ηγούμενη των ευρωπαϊκών λαών στην προσπάθεια να σωθεί η ιδέα της Ευρώπης, της συνεργασίας των λαών της και, μαζί, τα ιστορικής, πανανθρώπινης σημασίας δημοκρατικά, κοινωνικά, πολιτιστικά επιτεύγματα των ευρωπαϊκών λαών μετά τον πόλεμο, από τον επελαύνοντα «ολοκληρωτισμό» των Αγορών.

Με τον τρόπο όμως που χειρίζεται μέχρι τώρα την κρίση, το Βερολίνο κινδυνεύει να επαναλάβει τον χειρότερο ιστορικό εαυτό του, οδηγώντας την Ένωση στη διάλυση, το ευρώ σε εξαφάνιση, την Ευρώπη σε ιστορική οπισθοδρόμηση, προάγγελο παγκόσμιας βαρβαρότητας, τη διεθνή οικονομία σε κρίση χειρότερη από αυτή του 1929 και, την ίδια τη Γερμανία, σε μια ήττα, όχι στρατιωτική αυτή τη φορά, αλλά πολιτική, ηθική, γεωπολιτική, στρατηγική, σημαντικότερη από αυτή του 1945.

Μόνο η αδράνεια του μυαλού και η άρνησή μας να αποδεχθούμε οδυνηρές αλήθειες, μας εμποδίζει να αντιληφθούμε πλήρως και να ενσωματώσουμε τις συνέπειες του γεγονότος ότι βρισκόμαστε πιθανώς ενώπιον ενός ενδοευρωπαϊκού « τρίτου παγκόσμιου πολέμου », πολιτικο-οικονομικού και όχι στρατιωτικού (τουλάχιστον αρχικά), που κινδυνεύει να εμπεδώσει την

παγκόσμια κυριαρχία των «Αγορών», μιας αυτοκρατορίας του χρηματιστικού κεφαλαίου, εν συμμαχία με τα αμερικανικά όπλα, οι προϋποθέσεις για την εμφάνιση της οποίας έχουν τεθεί οικονομικά με την επέλαση της απορρύθμισης επί 40 χρόνια και τη «χρηματιστική μετάλλαξη» του καπιταλισμού που προκάλεσε, γεωπολιτικά και ιδεολογικά με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ.

Ο θρίαμβος των αγορών

Το 2008, ο Πρόεδρος της Goldman Sachs Lloyd Blankfein, γνωστός για τη φράση του «κάνω το έργο του θεού», δεν μπορούσε να κοιμηθεί τα βράδια, τρέμοντας για την τύχη των τραπεζών. Ο προκάτοχός του στην Goldman, που είχε στο μεταξύ «μεταγραφεί» στην κυβέρνηση, Πόλσον, Υπουργός Οικονομικών της κυβέρνησης Μπους, παρακαλούσε γονατιστός το Κογκρέσσο να σώσει τις Τράπεζες με τα λεφτά των φορολογουμένων.

Τρία χρόνια αργότερα, όχι μόνο σώθηκαν οι Τράπεζες και τα φανταστικά τους κέρδη, αλλά είναι ο Πρόεδρος της Γαλλίας που, λέγεται, το πρώτο πράγμα που ρωτάει κάθε πρωί, δεν είναι η υγεία του νεογέννητου παιδιού του, αλλά τι έκαναν οι οίκοι με το γαλλικό AAA! Οι τράπεζες συντάσσουν τα ευρωπαϊκά σχέδια «σωτηρίας που καταστρέφει» την Ελλάδα δια του International Institute of Finance, οι «αγορές» στοίχειωσαν το μυαλό των πολιτικών κι αντί να «ρυθμίζονται» από τα κράτη τα «ρυθμίζουν» αυτές. Αποφασίζουν το μέγεθος και την πολιτική τους, το ύψος κοινωνικών δαπανών, σε πόσο βαθιά ύφεση θα πέσουν και αν, τελικά, θα πάρουμε κάποια σύνταξη ή θα πεθάνουμε φτωχοί και αβοήθητοι, έχοντας να διαλέξουμε μεταξύ τροφής και φαρμάκων. Η Wall Street Journal δεν κρύβει τον ενθουσιασμό της για την κατάρρευση της ιδέας ενός ευρωπαϊκού «υπερέθνους» και την ιστορική ευκαιρία, όπως εκτιμά, για την κατεδάφιση του κράτους πρόνοιας σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

Αυτοκρατορία και Ευρώπη

Ακόμα κι αυτά όλα δεν είναι όμως τίποτα μπροστά σε αυτό που, πλέον, η «Αυτοκρατορία του Χρήματος» αποκτά την πρακτική δυνατότητα να κάνει, να κυριαρχήσει δηλαδή στην Ευρώπη, αλλάζοντας ίσως, αν χρειαστεί, το πολίτευμά της, και

ενδεχομένως διαλύοντας την Ένωση αν αυτή δεν υποταγεί πλήρως, κάτι που θα απαλλάξει και τις ΗΠΑ από τη σοβαρή αμφισβήτηση της παγκόσμιας νομισματικής κυριαρχίας του δολλαρίου, χωρίς την οποία δεν είναι εξασφαλισμένη η χρηματοδότηση της οικονομίας τους. Οι «αγορές» ποτέ δεν πολυσυμπάθησαν την ΕΕ γιατί εμπεριέχει τη δυνατότητα πολιτικής ολοκλήρωσης, κι αυτές δεν συμπαθούν κανενός είδος κράτος, πολύ περισσότερο μεγάλο κράτος και μάλιστα υπό γερμανική επιρροή! Πάντα άλλωστε, η κυριαρχία εξωευρωπαϊκών δυνάμεων επί της Ευρώπης επιτεύχθηκε με την εκμετάλλευση των αντιθέσεων της. Οι ευρωπαϊκοί λαοί έβγαλαν ο ένας τα μάτια του άλλου, όπως ακριβώς αρχίζουν να κάνουν και τώρα, οικονομικά και πολιτικά. Αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο η ήπειρος που γέννησε όλες τις ιδέες της νεώτερης εποχής καταστράφηκε και κυριαρχήθηκε, με αποκορύφωμα τους δύο παγκοσμίους πολέμους. Αυτό το πρότυπο κινδυνεύει να επαναλάβει τώρα.

Τη βασική ευθύνη έχει η Γερμανία, στην οποία επετράπη μεν να αναπτυχθεί οικονομικά μετά το 1945, της επεβλήθη ιδιόμορφη «λοβοτομή» από τους νικητές και της φορτώθηκαν περισσότερες από τις αμαρτίες που της αναλογούσαν. Το Βερντέν προηγήθηκε του Νταχάου και του Γκουλάγκ και οι Βερσαλλίες του Χίτλερ, ούτε ήταν μικρά εγκλήματα η ισοπέδωση των γερμανικών και ιαπωνικών πόλεων άνευ στρατιωτικού λόγου.

Αυτή η «λοβοτομή» την εμποδίζει, ακόμη και σήμερα, να «μεταβολίσει» την ιστορία της, καθιστάμενη εκ νέου «κανονική χώρα», σε συνδυασμό βέβαια με την ιδιοτέλειά της, την ανασφάλειά της, την εσωτερική της υπονόμηση από τους ανθρώπους των αγορών, τους Ίσινγκ και τους Άκερμαν. Το έθνος που παρήγαγε Χέγγελ, Μαρξ, Κλαούζεβιτς, Χαουζχόφερ, αδυνατεί και φοβάται να σκεφθεί με ιστορικούς-στρατηγικούς όρους, τρέμοντας μήπως ξανακατηγορηθεί. Σε μια αντιστροφή που θα άφηνε κατάπληκτο τον Φρόιντ, εφαρμόζει σήμερα στην Ελλάδα ακριβώς την πολιτική που άσκησαν οι νικητές του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου στη Γερμανία με τη συνθήκη των Βερσαλλιών. Διακινδυνεύει να προκαλέσει καταστροφές ανάλογες με εκείνες που τότε προκλήθηκαν και να πραγματοποιήσει τελικά τους

χειρότερους φόβους της. Το Βερολίνο έχει ίσως τη δύναμη να καταστρέψει την Ελλάδα, όχι τη δύναμη να αποφύγει το τεράστιο, όχι μόνο οικονομικό, κυρίως πολιτικό και γεωπολιτικό fall out. Τότε, οι πάντες θα σκεφτούν και πολλοί θα πουν: «Οι Γερμανοί δεν άλλαξαν. Παραμένουν οι ίδιοι. Δεν μπορεί να τους εμπιστευτεί κανείς». Αυτό θα είναι ένα νέο, ιδεολογικό 1945.

Μια τέτοια κατάληξη, που δεν μπορεί να αποκλεισθεί, θα συνιστά ιστορικό, παγκόσμιας εμβέλειας θρίαμβο της Αυτοκρατορίας που, Βρετανική παληότερα, Αμερικανική μετά το 1947, όλο και περισσότερο χρηματοπιστωτική σήμερα, παρά τις διαδοχικές μεταλλάξεις της, εκφράζεται πάντα από την ιστορική φράση του Λόρδου Ισμέι, γραμματέα της Ατλαντικής Συμμαχίας, που συνόψισε σε δέκα λέξεις την αποστολή του ΝΑΤΟ: «Να κρατάει τους Αμερικανούς μέσα, τους Ρώσους έξω, τους Γερμανούς κάτω».

Γερμανία και Ευρώπη

Σε αντίθεση με το 1914 και το 1939, όταν τα γερμανικά σχέδια κυριαρχίας αφορούσαν μόνο τον γερμανικό λαό και οδηγούσαν σε ευθεία σύγκρουση με όλα τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά έθνη, σήμερα, η ιδέα της σωτηρίας όλης της Ευρώπης από τη οπισθοδρόμηση και τη διάλυση που ετοιμάζει η παγκόσμια «Αυτοκρατορία του Χρήματος» είναι μια ιδέα που μπορεί να δώσει τεράστια πολιτική ισχύ σε όποιον την ενστερνισθεί. Οι επιτυχείς ηγεμονίες δεν έχουν μόνο «μπαστούνι», αλλά και «καρότο», κάποιο όφελος για τους ηγεμονευόμενους. Ήταν ένας Πρώσος, ο Κλαούζεβιτς, που είδε, πίσω από τις νίκες του Ναπολέοντα, την ισχύ των ιδεών της Γαλλικής Επανάστασης. Η Ρωσία έπαιξε έναν τελείως δυσανάλογο παγκόσμιο ρόλο καθιστάμενη φορέας του «σοσιαλισμού», «κοσμικής θρησκείας» του 20ού αιώνα για εκατομμύρια ανθρώπους. Η αμερικανική αυτοκρατορία στηρίχτηκε στη δύναμη του φιλελεύθερου παραδείγματος, του ιδεώδους του «ελεύθερου, αυτεξούσιου ατόμου».

Παραμένοντας εγωϊστικά και επαρχιακά κλεισμένος στο δικό του έθνος ο γερμανικός εθνικισμός απέτυχε και αυτοκαταστράφηκε όχι γιατί υπήρξε, αλλά γιατί το «σχέδιό» του παρέμεινε «μπαστούνι χωρίς καρότο» για τους υπόλοιπους Ευρωπαίους, γιατί βασίστηκε

στην υπερεκτίμηση της στρατιωτικής άλλοτε, της οικονομικής σήμερα ισχύος του, γιατί οι Γερμανοί νομίζουν τους άλλους Ευρωπαίους ως «αποτυχημένους ή ατελείς Γερμανούς», δεν μπορούν να αντιληφθούν την αναποτελεσματικότητα της μονομερούς έμφασης στη στρατιωτική ή την οικονομική βία για την «πειθάρχηση» της ηπείρου. Οι ηγεμονίες που διήρκεσαν και είχαν αποτελέσματα ήταν αυτές που είχαν καρότο, περιλαμβάνοντας κάποιο όφελος και για τους ηγεμονευόμενους.

Με όραμα «καταστραφείτε για να πληρώσετε τα χρέη σας», ούτε Ευρώπη θα υπάρξει και αν υπάρξει θα είναι θνησιγενής. Με όραμα επανέλεγχος του χρήματος, επιστροφή στον Κέινς, προστασία του βιοτικού επιπέδου των Ευρωπαίων, οικολογία και ανεξαρτησία, ίσως θα μπορούσε να υπάρξει ελπίδα, μοιάζει τώρα να πιστεύει ένας αυξανόμενος αριθμός Ευρωπαίων διανοουμένων. Αρκεί η ωρίμανση των ιδεών να μην γίνει πιο αργά από ανεπίστρεπτες καταστροφές.

Δημήτρης Κωνσταντακόπουλος

Κόσμος του Επενδυτή, 28 Οκτωβρίου 2011

Πηγή: Konstantakopoulos.blogspot.com

Φωτό:wikipedia